

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt VII. Etsi neque obligati essemus; neque tam honorificum, jucundum,
& utile foret: neceſitas ipsa, ad Dei voluntatem exsequendam, nos adigit
& compellit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](#)

C A P V T VI. 61

transfusus transformatusque videatur.
Sicut igitur Deus est *omne bonum* (*b*) ita
qui ejus Majestati tam firmo nexu adstrin-
gitur, eumque amoris titulo possidet, ju-
rè is omne bonum obtainere censea-
tur. quod si obtinet, manifestum est,
nihil ei deesse. Si autem nihil deest, tan-
tum certè bonum, quantum est secura
tranquillitas, minime omnium defatu-
rum, credi debet. Usque èd, ut hanc invito
auferre nemo queat; quia summâ felicita-
te fruenti, quæ in hâc vitâ, absque ullo
defectu, aut (propriam culpam excipio)
mittendi periculo, possessione omnis bo-
ni obtaineri potest.

* Exodi 33. v. 19.

C A P V T VII.

Etsi neque obligati essemus; neque tam hono-
rificum, jucundum, & utile foret: ne-
cessitas ipsa ad Dei voluntatem exse-
quendam nos adigit & compellit.

SI quem hactenus dicta nondum fortè
permoverent, ad suam voluntatem pe-
nitùs abjiciendam, desideriaque propria
moderanda; is velim cogitet, nisi volens &
sponte suâ ad divinam se voluntatem ac-
commodet, numquam tamen futurum, ut

C 7 contra

contra eamdem prævaleat eiique resistat. quantumcumque enim abhorreat aliquis nauseetque, morbos nihil sciuis à Deo sibi immisos, doloresque quibus affigitur, & inopiā quā premitur, cogitur sustinere. Quantò itaque cōsultius fuerit, ultrò id libenterque acceptare, quod velimus nolimus, futurum certò est, & in rationem virtutemque convertere necessitatem, ac Deū amicum nobis facere, idque non labore multo, sed solum non repugnando iis, quæ nullatenus valeamus impedire? Iusserat olim Dominus, ut vasa omnia, & ornatus Altaris ac Tabernaculi, hyacinthino pallio, aut ianthinis pellibus involverentur (a) quò ista portaturi aliud se nihil gestare crederent, quām quod Dei velut colore insignibusque ornatum, ad divinum cultum, absque ullo discrimine, pertineret: arque hoc uno abundè contenti illi, onus suum jucundè ferebant. Quòd si nos quoque molesta hujus vitæ onera, quę abjicere nullo modo possumus, cum voluptate sustinere optamus, in aliud nihil animum desigere curioseq; investigare, sed istud solum meminisse debemus: è cælo, à Dei illa manu proficiisci, ad ejusque beneplacitum obse-

quium-

• Numer. 4. v. 11, & seqq.

C A P V T VII. 63

quiumque pertinere ; atque ita proprii
commodi oblectationisque rationem nul-
lam habere.

Consideremus præterea, aliud in Infer-
no & Purgatorio lignum non ardere, quām
quod à propriâ voluntate collectum est. &
licet quis salvus fiat, præcipuum tamen
emendatorii illius ignis pabulū fore, quid-
quid umquam ex propriâ fecerit volūtate.
adē ut jam non tantūm debitum sit, &
honestum, neque suave tantūm ac profi-
cuum, propriam negligere voluntatem: ve-
rūm necessitate etiam ad hoc adstricti, ali-
ter facere non possimus. Sive enim bo-
num respiciamus, inest in eo quidquid ad
rem nos quamquam possit invitare, & inci-
tamēta omnia, quibus ad Exercitium hoc
perfectæ divini beneplaciti exsecutionis,
cumque eā omnimodæ conformatio-
nistræ, amplectendum provocemur. Sive
malum fugiamus, vis nos eodem atque
necessitas adigit. quoniam concurrunt in
eo & conspirant non solūm rationes om-
nes boni, quæ nos allicit: verūm ex
adverso collectæ quoque reperiuntur ra-
tiones omnes mali, culpæ, pœnæ, er-
rores, metus, pericula, Purgatorium, ipse
Infernus. quorum omnium caussa est vo-
luntas

luntas propria, à quâ etiam in rebus lici-
tis cavere nobis & metuere habemus: cùm,
quid nobis expediat, ignoremus. Expen-
dendum h̄ic nobis est, quantum Lotho
propria voluntas obfuerit, in electione re-
gionis, quam incoleret, tametsi licitā ipsi,
& ab Abrahamo patruo, viro sanctissimo,
perinissâ. qui tamen Abrahamus pro se ipse
eligere quidquam aut poscere noluit: ve-
rū existimans magnoperè id spectatu-
rum ad quietem & pacem utriusque par-
tis, si alter ab altero se jungerentur; nihil in
eâ optione propriæ obsecutus voluntati,
nepotem suum, quam maximè optaret, re-
gionem jussit diligere, se porrò in aliam,
etiam incommodiorem, libenter migratu-
rum. (a) in quo se prodit singularis Abra-
hami modestia, jus suum alteri, et si junio-
ri, cedentis; cùm contrà fieri, atque hunc
illi, juniorem seniori, optionem deferre
oportuisset. Elegit itaque Lothus, sed de-
lectus ille ususque (b) propriæ voluntati
magno ipsi stetit. Nam non multò pōst
captivus abductus est, & deinceps ex eo
ipso loco, quem sibi delegerat, profugere
compulsus, (c) post amissam cōjugem, (d)
multis

a Genes. cap. 13. v. 8 & seqq. b Genes. 14. v. 12.

c Genes. 19. v. 15. d Ibid. v. 26.

C A P V T VII. 65

multis magnisque incommodis est confli-
ctatus. (a)

Ecquid tandem habet humana malitia,
quod adversus ista omnia verè respondeat?
Dicétne fortasse aliquis, nolle se exsequi,
ad quod mille nominibus titulisque Deo
est obligatus; hominis id sit barbari, & hu-
manitatis omnis prorsus expertis. Dicer-
ne, non desiderari à se honorem eum, qui
ex divinæ voluntatis impletione colligi-
tur? si facit, præbet enim verò pessimi, for-
didissimi, & Deum despicientis animi cer-
tissimum argumentum. Illudne obtendet,
nihil se moveri omni illâ suavitate & dele-
ctatione, quam indè queat exspectare? ea
verò desperatio & vesania tanta est, ut ma-
jor esse nequeat. An istud potius, nullam se
commodi sui rationem habere? atqui pro-
digalitas & effusio nulla major, nullum de-
trimentum animo concipi gravius potest,
quam Deo repugnare, idque tamquam
optimum eligere, unde posteà dolendum
sit; & in purgatorias se flamas præcipitare
malle, quam suo obsequi & placere Con-
ditori. habétnē impudens & ingratus ani-
mus, quò ulterius possit ascendere?

Postremum istud addo: Quemcumque
illa,

a ibid. à v. 30. ad finem usque.

illa, quæ hactenus attulimus, nondum permovent, is, vel si sileat, hoc re ipsâ dicit, aperteque profitetur: neque boni neque mali intuitu, divino se velle beneplacito obsecundare: quâ blasphemîâ & maledicentiâ, nulla alia est magis detestanda. Rogo itaq; eum, qui hujusmodi est, per Christi pretiosum Sanguinem, ut, quæ in superioribus Capitibus legit, piè attenteque consideret, rationumque omnium momenta diligenter examinet. quibus si convictum se esse, negare audet; iterum rogo, ut eadem relegat. quod ipsum si neque dum sufficiat, tertium rogo, ut aliqua sibi ex iis puncta feligat, superque iis seriò meditetur, & ex intimo corde lumen à Deo postulet, quò hanc veritatem cognoscat & amplectatur.

C A P V T V I I I .

*Quanti Christus faciat hominem di-
vine voluntatis studiosum.*

P Ergo nunc authoritatibus gravissimis confirmare, quæ dixi; ut omni ex parte, quanti ea sint momenti, apparet. Quamvis autem sacræ nobis literæ Exercitium isthoc locis pluribus maximo-perè commendent, & à Davide posita dicatur